

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 87/21
Luxemburg, 20 mai 2021

Hotărârea în cauza C-8/20
L. R./Bundesrepublik Deutschland

O cerere de protecție internațională nu poate fi respinsă ca inadmisibilă pentru motivul că o cerere de azil anterioară prezentată de aceeași persoană în cauză a fost respinsă de Norvegia

Astfel, chiar dacă acest stat terț participă parțial la sistemul european comun de azil, el nu poate fi asimilat unui stat membru

În anul 2008, L.R., resortisant iranian, a depus o cerere de azil în Norvegia. Cererea sa a fost respinsă, iar el a fost predat autorităților iraniene. În anul 2014, L. R. a depus o nouă cerere în Germania. În măsura în care Regulamentul Dublin III¹, care permite determinarea statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională, este de asemenea pus în aplicare de Norvegia², autoritățile germane au contactat autoritățile din această țară pentru a le solicita să îl preia pe L.R. Acestea însă au refuzat, apreciind că Norvegia nu mai era responsabilă de examinarea cererii sale, în conformitate cu Regulamentul Dublin III³. Ulterior, autoritățile germane au respins ca inadmisibilă cererea de azil formulată de L.R., considerând că era vorba despre o „a doua cerere” și că într-o asemenea ipoteză nu erau îndeplinite condițiile necesare pentru a justifica deschiderea unei noi proceduri de azil. Prin urmare, L. R. a introdus o acțiune împotriva acestei decizii la Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ din Schleswig-Holstein, Germania).

În acest context, instanța menționată a decis să solicite Curții clarificări cu privire la noțiunea de „cerere ulterioară”, definită în Directiva 2013/32⁴. Astfel, statele membre pot respinge o cerere ulterioară ca inadmisibilă în cazul în care nu prezintă elemente sau date noi⁵.

Este adevărat că, potrivit Tribunalului Administrativ din Schleswig-Holstein, reiese din Directiva privind procedurile că o cerere de protecție internațională nu poate fi calificată drept „cerere ulterioară” atunci când prima procedură care a condus la respingerea cererii nu a avut loc într-un stat membru al Uniunii, ci într-un stat terț. Totuși, în opinia sa, această directivă ar trebui interpretată într-un sens mai larg, ținând seama de participarea Norvegiei la sistemul european comun de azil, în temeiul Acordului dintre Uniune, Islanda și Norvegia, astfel încât statele membre nu ar fi obligate să desfășoare o primă procedură de azil completă într-o situație precum cea în discuție.

În hotărârea sa pronunțată astăzi, Curtea nu este de acord cu această analiză și statuează că dreptul Uniunii⁶ se opune reglementării unui stat membru care prevede posibilitatea de a respinge

¹ Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (JO 2013, L 180, p. 31; denumit în continuare „Regulamentul Dublin III”).

² În temeiul Acordului între Comunitatea Europeană, Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind criteriile și mecanismele de determinare a statului responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-un stat membru, în Islanda sau în Norvegia – Declarații (JO 2001, L 93, p. 40, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 110, denumit în continuare „Acordul dintre Uniune, Islanda și Norvegia”).

³ A se vedea articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul Dublin III.

⁴ Articolul 2 litera (q) din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (JO 2013, L 180, p. 60, denumită în continuare „Directiva privind procedurile”).

⁵ A se vedea articolul 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva privind procedurile.

ca inadmisibilă o cerere de protecție internațională ca urmare a faptului că persoana în cauză a prezentat o cerere anterioară, având ca obiect acordarea statutului de refugiat, într-un stat terț care pune în aplicare Regulamentul Dublin III, în conformitate cu Acordul dintre Uniune, Islanda și Norvegia, și că această cerere a fost respinsă.

Aprecierea Curții

Curtea amintește că o „cerere ulterioară” este definită în Directiva privind procedurile ca fiind o „cerere suplimentară de protecție internațională depusă după adoptarea unei decizii finale privind cererea anterioară”⁷. Or, din această directivă⁸ rezultă în mod clar, pe de o parte, că o cerere adresată unui stat terț nu poate fi înțeleasă ca o „cerere de protecție internațională” și, pe de altă parte, că o decizie adoptată de un stat terț nu poate intra sub incidența definiției „deciziei finale”. Prin urmare, existența unei decizii anterioare a unui stat terț prin care s-a respins o cerere de acordare a statutului de refugiat nu permite calificarea drept „cerere ulterioară” a unei cereri de protecție internațională prezentate de persoana în cauză unui stat membru după adoptarea acestei decizii anterioare.

Curtea adaugă că existența unui acord între Uniune, Islanda și Norvegia este lipsită de relevanță în această privință. Astfel, deși, în temeiul acestui acord, Norvegia pune în aplicare anumite dispoziții ale Regulamentului Dublin III, situația este diferită pentru dispozițiile Directivei 2011/95⁹, sau ale Directivei privind procedurile. Prin urmare, într-o situație precum cea în discuție, desigur, statul membru în care persoana în cauză a prezentat o nouă cerere de protecție internațională poate, dacă este cazul, să solicite Norvegiei să reprimească persoana în cauză. Însă, dacă o asemenea reprimire nu este posibilă sau nu are loc, statul membru respectiv nu are totuși dreptul să considere că noua cerere constituie o „cerere ulterioară”, ceea ce îi permite să o declare eventual inadmisibilă. Pe de altă parte, presupunând că sistemul de azil norvegian prevede un nivel de protecție a solicitanților de azil echivalent cu cel din dreptul Uniunii, această împrejurare nu poate conduce la o concluzie diferită. Astfel, pe de o parte, reiese cu claritate din modul de redactare a dispozițiilor Directivei privind procedurile că, în stadiul actual, un stat terț nu poate fi asimilat unui stat membru în scopul aplicării motivului de inadmisibilitate în discuție. Pe de altă parte, o asemenea asimilare nu poate depinde, cu riscul de a afecta securitatea juridică, de o evaluare a nivelului concret de protecție a solicitanților de azil în statul terț respectiv.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 5536

⁶ Mai precis, articolul 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva privind procedurile coroborat cu articolul 2 litera (q) din aceasta.

⁷ Articolul 2 litera (q) din Directiva privind procedurile.

⁸ Articolul 2 literele (b) și (e) din Directiva privind procedurile.

⁹ Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO 2011, L 337, p. 9)